



Bajtársiasan

Öreg, bontott otthonok tégláit
 tisztogatja a gyermek, aki voltam,
 ebből próbál megélni, de
 legtöbbször elhajtja a tulajdonos,
 a bérlő, az őrző-védő örökkévalóság,
 rontja az üzletet, a lényeket,
 jó esetben ledarálnak mindent,
 vagy beleforgatják a gödörbe,
 ahol feketén termelték ki a homokot,
 a sódert, a körbeírhatatlan jövőt,
 olyan ez, mint mikor nemet
 kapsz ajándékba, s az elsőszülött
 halálnak az esélyét latolgatod.

Kölcsön

A festő, amikor képe aljára
 ecsettel odaírja a nevét,
 elismeri, hogy vesztett
 önmagával szemben,
 hogy a halhatatlanság
 takarítója csupán,
 aki eltünteti az útból
 a távolságot.

A festő, aki először
 aláírja az üres vásznat,
 s csak utána kezd
 az önarcképéhez,
 akkor fogja fel igazából,
 hogy a teremtő
 a saját képére teremtette.

Nincs is

Szabad vagyok,
 ismerem a határaitam,
 talán még határtalanok
 a terveim is,
 az álmaim azonban már
 visszahúzódtak,
 mint az éticsiga a házikójába.
 A tisztesség zsebkendője vagyok,
 vagy csomót köt rám,
 vagy belém fújja az orrát,
 a tartásom az, hogy kimosható vagyok,
 a színe attól függ,
 mennyire tudom levetkőzni
 a gátlásaimat, vagy mennyire
 tévesztenek össze a főbenjáró
 évszakokkal, máskülönben
 ma minden parkoló autó
 hófehér a vakutcában,
 vagy két órája havazik
 rendületlenül, visszacsalogat
 az elveszített éden.

Kezslábas

Ha Szlovákiából
Magyarországra és Romániába
küldök egyszerre levelet vagy könyvet,
Marosvásárhelyen két-három
nappal hamarabb kézbesíti a posta,
ezt meg kell szokni, mint ahogy az
ateisták lélekben
tudomásul veszik a pokol
és a mennyország létezését,
a jövő megfoszt bennünket az időtől,
a lehetőségtől, hogy magunkkal
találkozzunk, s megosszunk
egymás közt mindent.

A lélek

A lélek
egy egész életen át
szivárog,
végül, mint a tökéletesen
kiürült hólyag,
magában a testben marad.
Arra várva, hogy a halál
felfújja, mint egy zacskót,
majd szétdurrantsa.

A lélek
egy egész életen át
szivárog,
végül, mint a tökéletesen
kiürült hólyag,
magában a testben marad.
Arra várva, hogy a halál
életet leheljen belé,
s elhagyhassa a testet.

Araszolás

A rólam alkotott képpel
egyidejűleg megszületett
a magamról alkotott képem,
szét kellene választani a kettőt,
de közös a szívük, a tüdejük.
Azzal, hogy nevén
nevezzük a tárgyakat, már
birtokoljuk is azokat,
az eredendő bűn
megkönnyíti a lélek dolgát,
a felejtés csatornáit
nem tudják befogadni.
Igazából a költők, írók helyett
a helyi vadászgazdával,
a kéregető hajléktalannal
kellene megismertetni
a még megmaradt olvasókat,
a nemlét oltárán magát
a hús-vér Istent feláldozva,
ki nem bírja el a
kételkedés cementeszsákját,
s kit az igazság kulcslyukán át
meglesnek az angyalok,
amire nincs gyógymód,
sem varázsigé.

Bárpult

Partközelben, pártközelben.
Mire vársz, tapsra?
Már nehogy összetaknyolj,
bevésődte abba a rohadt nagy
esélybe,
nem látsz tovább
annál a szaros jövőnél?
A jelenbe, te faszkalap.
Csináltass redőnyt a
folytatásnak,
az alkalmazkodó
felejtésnek.
Hinnem kell a
mások boldogságát.

Érintés

A tapasztalaton
mindig ott az
ösztönösség
ujjlenyomata.
Istennek közös
fürdőszobája
van.

Fellinger Károly (1963, Pozsony): költő, helytörténész. A 30 éve alakult felvidéki magyar írók közösségének, az IRÓDIA csoportnak tagja volt. 16 könyve jelent meg (legutóbb *Jancsi és Juliska*, versek, AB-Art könyvkiadó), főleg versek, gyermekversek, mesék, s egy falumonográfia Jókáról, ahol ma is él. Megjelent angol, román, német és szerb nyelvű verseskötete. Kétszeres Arany Opus díjas. Forbáth-díjas. Agronómusként dolgozik.